

Iva Hoňková

Jak se divočák Květoš učil létat

čte | ní /
pro |
prv | ňáč
ky

bambóok

čte ní
pro
prv ňáč
ky

bambôok®

Iva Hoňková

Jak se divočák Květoš učil létat

čte|ní|
pro|
prv|ňáč|
ky|

bambóok

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

Iva Hoňková

JAK SE DIVOČÁK KVĚTOŠ UČIL LÉTAT

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 8129. publikaci

Ilustrace Iva Hoňková

Odpovědná redaktorka Lucie Švecová

Sazba a zlom Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 72

Vydání 1., 2021

Výtiskla tiskárna TNM PRINT s.r.o., Nové Město

© Grada Publishing, a.s., 2021

Cover Illustration © Iva Hoňková, 2021

ISBN 978-80-271-4372-6 (pdf)

ISBN 978-80-271-3309-3 (print)

Obsah

Předmluva	7
Výlet	9
Létání bez křídel	13
Křídla	17
Let s ptačími křídly	21
V močálech	25
U pavouka	29
Pavučinová křídla	33
Na poli	37
Přetahovaná s větrem	41
Létající balón	45
Proutěný koš	49
Všichni přes palubu!	53
Na skládce	57
Modré letadlo	61
Draci	65
Rozloučení s podzimem	69

Předmluva

Malé divoké prasátko Květoš bydlí v odlehlé části Černého lesa. Je to nehostinné místo, kam zavítá málokdo. Všude kolem jsou hluboké močály a rašeliniště. Ze všeho nejvíc miluje louže plné bahna. Takže bažiny jsou pro něj tím nejlepším místem na světě. Květoš nežije pohromadě s ostatními prasátky, jak bývá u divočáků zvykem. Pod starým pařezem má domeček se dvěma komůrkami a kuchyní, v kterém bydlí sám. A nehodlá na tom nic měnit. Samota mu vyhovuje. Často navštěvuje smetiště na kraji lesa. Ne, že by se mu na smetišti líbilo. Ale rád využívá různé harampádí, které tam lidé nosí. A tak si jednou přinesl rouru a udělal z ní komín. Našel tam i stará plechová kamínka. Stačilo je jen trochu opravit a vyčistit. Přinesl si i hromady hrnců a talíře různých velikostí i barev. A deky a polštáře. Zkrátka a dobře, našel na té skládce všechno, co bylo potřeba pro zařízení jeho domácnosti.

Výlet

Dnes bude krásný den, pomyslel si Květoš.

Zívł a protáhl se ve svém pelíšku. Načechral suché listí, pod kterým spal, a vystrčil hlavu z domečku.

Vzduch krásně voněl. Jak už to v lesích bývá. Všude kolem se ozývalo ptačí štěbetání a hustými větvemi stromů si prorážely cestu sluneční paprsky.

„Udělám si výlet na kraj lesa,“ řekl si Květoš.

„Roste tam hodně malin a ostružin. Podívám se, jestli jsou zralé,“ olízl se. A protože mu v břišku vyhrávalo hlady tisíc trumpet, hned se vydal na cestu.

Když přišel na místo, do rypáčku ho uhodila sladká vůně malin. Divočáci mají hrubou kůži.

Velké ostny maliní a ostružiní je nezraní. To Květoš dobře věděl. Zalezl si až doprostřed houští a bez dlouhého otálení se pustil do sbírání plodů.

„Chro chro chro, to je ale dobrota,“ pochvaloval si.

V tichu si tam jen tak spokojeně pomlaskával, když tu ho vyrušil prapodivný zvuk. Květoš se zamračil. Nastražil uši a pozorně poslouchal. Zvuk byl stále silnější a hlasitější. Zní to, jako by se blížil roj obřích sršňů, pomyslel si a raději se schoval hlouběji v houští. Najednou se ozvala rána. Na nedalekém poli se rozvířil prach, takže v první chvíli nebylo nic vidět.

Prasátko se polekalo. „Že by to byli medvědi? Ale co by dělali uprostřed pole?“ škrábalo se na hlavě.

Ale žádní sršni ani medvědi to nebyli. Byli to lidé. Havarovali s letadlem. Květoš nikdy v životě žádné letadlo neviděl. Jak by taky mohl? Vždyť jeho domovem je hluboký, lidem nepřístupný močál.

„Prosím tě, můžeš mi vysvětlit, cos dělal?“ zlobil se větší pán na menšího, hnědovlasého. „Vždyť jsi nás mohl zabít! Letěl jsi s tím jako čuně!“

„Jaké čuně?“ divil se menší pán.

„Prostě prase. Lítáš jako prase. A ještě k tomu divoké,“ odpověděl ten větší pán, prudce odhodil letecké brýle a čepici z hlavy a šel pryč.

To jsem nevěděl, že my divočáci umíme létat, přemýšlel Květoš.

Létání bez křídel

Druhý den se Květoš na pole vrátil. Ale nic kromě těch leteckých brýlí tam nenašel. Nasadil si je na hlavu a šel zase domů. Pak seděl na pařezu u svého domečku dlouho do noci.

„Prasátka přece žádná křídla nemají,“ bručel si pro sebe. „Ale ti lidé taky žádná křídla neměli. Jen ten podivný stroj.“ Předním kopýtkem rozhrabával hlínu kolem sebe. „Je to záhada. Ale já ji rozluštím!“ rozhodl se. „Ale kde začít s pátráním?“

Z přemýšlení ho vyrušila myš.

„Myško, prosím tě, umí prasátka létat?“ zeptal se Květoš, když ji uviděl. „Říkali to včera nějací lidé na poli.“

„Když to říkali, tak to asi bude pravda,“ odpověděla malá myší slečna. „Ale na to, abys mohl létat, potřebuješ křídla. Takhle s nimi zamáváš, odrazíš se a letíš.“

„A bez křídel by to nešlo?“ zase se zeptalo prasátko.

„To nevím. Ale můžeš to vyzkoušet,“ pískla myška a byla pryč.

„Že mě to hned nenapadlo,“ řekl si Květoš. Vylezl na veliký kámen, který stál u domečku, rozpažil, jak mu to ukazovala před chvílí myška, odrazil se a bác! Rypáčkem se zaryl do měkkého bahna. Prskal kolem sebe hlínu a škrábal se ven. Možná potřebuji vyšší kámen, přemýšlel. A tak se vydal k mechovému paloučku. Tam byly ohromné kameny, vysoké jako jedle. Květošovi to chvíli zabralo, než na ně vylezl. Podíval se dolů a málem se mu z té výšky zatočila hlava. Opět rozpažil.

„Kví!“ vydal ze sebe bojový pokřik a letěl dolů jako švestka ze stromu. Ozvala se rána, až to zadunělo. Prasátko přistálo na klobouku té největší červené muchomůrce, co v lese vyrostla.

„Nezbláznil ses tak trochu? Okamžitě ze mě slez dolů!“ rozčilovala se vysoká houba.

„Prosím za prominutí, vzácná muchomůrko. Jen jsem chtěl vědět, jestli umím létat,“ spouštěl se Květoš opatrně na zem.

„Co je to za nesmysl?!“ pochechtávala se houba.
„Bez křídel nikdy nepoletíš.“

Křídla

Květoš se vydal k domovu. Cestou si vyryl několik šťavnatých kořínků, slupl pár bukvic a zapil je douškem chladivé vody ze studánky. V komůrce sedl za stůl, popadl husí brk a inkoust a začal si dělat poznámky.

Pokus číslo jedna se nepodařil.

Vtom mu vletěla do domečku sýkorka Jitunka. „Píp, já tě viděla,“ švitořila hned na přivítanou. „Téda to byl ale let!“ pochválila Květoše uznale.

„Jo, ale let dolů,“ usmál se divočák. „Ještě bych se potřeboval naučit létat nahoru.“

„Tak si nasbírej po lese různá peříčka. Připevni je k sobě a vyrob si křídla,“ poradila mu sýkorka.

Květoš se podivil. „Že by to bylo až tak jednoduché?“

„Ale jistě! Nic na tom není,“ štěbetala dál Jitunka.

„Tak dobře. Ale ze všeho nejdřív si udělám nákres,“ šel na to Květoš vědecky. A začal zapisovat a kreslit.

*Křídla budou velká a delší než
moje nohy. A na každé straně
bude jedno.*

Počítal, kolik bude na výrobu potřeba peříček. Potom se vydal ven. Přebrodil mělký močál. Obešel celý les a vrátil se domů s pěti pírký.

„Jestli to takhle půjde dál, nebudu s výrobou křídel hotov ani do letošních Vánoc,“ škrábal se na hlavě a mračil se.

„Já ti s tím pomohu,“ pípla sýkorka. „Obletím své kamarádky a kamarády. Mnoho peříček je popadaných v keřích, kde sedávají vrabci. Někteří ptáci hnízdí na malých ostrůvcích na rybníku. Jiní zase mezi rákosím. Jen se neboj. Materiálu budeš mít víc než dost.“ A jen to dořekla, byla pryč.

Za chvíli začalo být kolem domečku živo.
Slétali se k němu ptáci z celého okolí. V zobáčcích
nosili peří různých velikostí. Květoš se zaradoval.
Ptáčkům poděkoval a nasypal jim zrní. Pak se pustil
do práce. Bral do svých
kopýtek jedno pírko
za druhým a pevně
je přivazoval
k sobě.
Do večera
měl obě
křídla hotová.
A protože byl
moc unavený,
usnul, jako když
ho do vody hodí.

